

gibe sig af med at helbrede Syge. Den ene Slags er vistnok Alle enige om at fordomme; thi det er Folk, der ligefrem ere Bebrugere og meget godt selv vilde, at det, de tilraade at bruge, Intet betyder; den anden Slags er Folk, der have en fast Overbeviisning om, at det, de tilraade at bruge, er helbredende, og denne Formening have de ofte erhvervet sig ved virkelige Studier, uden derfor at have taget Lægeexamen. Af saadanne Mænd have vi i Tidens Løb kjendt flere, vi kjende jo nu blandt Andet den ærede Forslagsstiller selv, og det har været Mænd, der i Folket have vundet en almindelig Anerkjendelse for den Uegenyttighed og Opoffrelse, hvormed de have virket for deres lidende Medmennesker. Hvad denne sidste Slags angaaer, da indseer jeg ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at lade dem virke. Naar der nu er Lovbestemmelser, som havde Personer af et vist Rang Ret til at erhverve sig deres Udkomme ved en vis Slags Forretninger, her Lægelaug, om jeg saa maa udtrykke mig, saa er man jo nødt til at respectere dem, men det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt, at man i denne Overgangstid, vi nu gaar ind i, fra det Dialekt, da jeg hører, at Regjeringen er betænkt paa, saasnart det lader sig gjøre, at tilveiebringe en Forandring i saa Henseende, til en Lovbestemmelse, som tillod Ministeriet, efter at have indhentet Erklæring fra forskjellige Sider, at kunne give slige Mænd Tilladelse til at praktisere. Naar man nu vilde sige: hvorledes skal Ministeriet her kunne have den afgjørende Stemme, det maa dog væsentlig blive Rægerne og Sundhedscollegiet, saa svarer jeg, ja, Ministeriet skal naturligviis kunne høre Sundhedscollegiet, men det skal ogsaa høre Andre, der have skaffet sig Kundskab om den Virksomhed, som slige Mænd i lang Tid have udøvet for Offentlighedens Dine, og dersom disse to Erklæringer ikke just komme i den allerbedste Harmoni med hinanden, saa forekommer det mig dog, at den ærede Minister, navnlig saalænge vi have de nuværende, maatte komme til det Resultat, at han turde følge sin egen naturlige Tilskyndelse i et Tilfælde af denne Art, naar nemlig alle de, der ikke vare i Laug, erklærede sig for, at der ikke var nogen

Fare, og at der ikke var forekommet noget Phænomen, som tydede paa, at der var Fare ved at lade denne Mand udøve den Virksomhed, han tidligere havde udøvet. Jeg vilde ønske, at der vilde fremkomme et Lovforslag besangaaende, som maatte finde Regjeringens Bifald. Jeg mener iøvrigt, at i saa Tilfælde skulde det aldeles ikke have den Indskrænkning, at det kun var dem, der vare opgivne af Rægerne, som man saaledes skulde kunne behandle. Naar den vedkommende Syge og hans Familie ikke have Noget imod, at han bliver behandlet af en saadan Mand, saa forekommer det mig, at det ikke vedkommer Andre. Det var en anden Sag, dersom det var et Barn, som Ingen tog sig af, saa kunde man maafee sige, at det Offentlige var interesseret i, hvorledes Barnet blev behandlet; men naar det er en myndig Person, eller der er en Familie, der tager sig af den Vedkommende, saa kan jeg ikke indsee, at det kan være til Skade for nogen Anden, at der udkommer en Bestemmelse af den Art, som jeg her har tilladt mig at antyde.

Justitsministeren: Med Hensyn til det sidste Foredrag skal jeg tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at en Foranstaltning som den antydede ikke er nødvendig, da den allerede eksisterer. I Forordningen af 5te September 1794 § 6. hedder det ligefrem: „Skulde Noget, som ikke er egentlig Læge, have erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duelighed i en eller anden enkelt Deel af Lægekunsten, eller i at helbrede en eller anden Sygdom, da kan han, naar han med Amtmandens og Physici Vidnesbyrd godtgjør at besidde fornævnte Egenkab, vente igjennem Cancelliet — altsaa nu, Justitsministeriet — at erholde Tilladelse at praktisere, dog blot i det District, han boer, og at hans Ret til at foreskrive Lægemidler indskrænkes til de Dele, han har beviist sig at være kyndig ubi.“ Der er altsaa en Hjemmel til at indbrømme Folk, der ikke have taget Examen, men som kunne godtgjøre, at de virkelig besidde udmærkede Lægekundskaber, Tilladelse til at praktisere; en saadan Tilladelse er ogsaa flere Gange tidligere bleven givet; og det netop til Personer, som fra Først af ere blevene skildrede som flege